

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Når man lytter til hr. Anders Fogh Rasmussens tale, er det, som om hr. Anders Fogh Rasmussen overhovedet ikke har opdaget den forrygende unionsdebat, som foregår i de store såkaldte kernelande nede i Unionen.

Det er, som om hr. Anders Fogh Rasmussen slet ikke har opdaget, at Tysklands udenrigsministre klart og utvetydigt har givet signal om, at det her drejer sig om, at euroen skal udgøre kernen i Europas Forenede Stater, at den franske regering har fremlagt et program for det franske formandskab til efteråret, et program, der går ud på, at nu skal der indføres en strammere økonomisk koordinering i Unionen med flere magtmidler, som Frankrig også ønsker at få indbygget i den nye unionstraktat, der skal vedtages til december.

Jeg vil godt spørge hr. Anders Fogh Rasmussen, om det faktisk ikke er vildledning af befolkningen, det, hr. Anders Fogh Rasmussen nu forsøger på at give indtryk af. Man mindes jo faktisk daværende statsminister Poul Schlüters berømte ord, at hvis man stemte ja, så var Unionen stendød. Det forekommer mig, at hr. Anders Fogh Rasmussen nu er trådt i Poul Schlüters nedtrådte fodspor og igen forsøger at give befolkningen det indtryk, at hvis man stemmer ja, så er Unionen stendød.

Den har aldrig været mere truende, end den er i dag.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne spørge hr. Anders Fogh Rasmussen, om han husker følgende citat:

»Hvis en økonomisk union overhovedet skulle fungere, ville det i hvert fald kræve en overnational og central styring af økonomierne og den regionale politik, som vi som liberalt parti må afvise. En union vil fremme stridighederne mellem landene frem for at bilægge dem. Der findes reelt ingen europæisk identitet, og landene kan derfor kun tale med én stemme, når de i forvejen er enige. En union vil presse lande ind i afgørelser, som muligvis strider imod disses særlige forudsætninger. Det skaber ikke fællesskab, men bitterhed.«

Grunden til, at jeg nævner det her, er jo, at det er hr. Anders Fogh Rasmussen selv, der har skrevet disse linjer, og al ære og respekt for en politiker, der ændrer holdning. Der kan være mange grunde.

Men hvorfor, vil jeg spørge hr. Anders Fogh Rasmussen, er det således, at når vi i Dansk Folkeparti og andre modstandere nu siger nøjagtig det, hr. Anders Fogh Rasmussen selv sagde for årtier tilbage, så er det klæg nationalromantik, så er det Morten Korch-længsel, så er det selvtilstrækkelighed og alle de andre gloser, hr. Anders Fogh Rasmussen hælder ud over os i radioaviser, tv-aviser osv. og på møder rundt omkring i landet?

Hvorfor er det lige pludselig sådan, når det, vi siger, i virkeligheden er præcis det, hr. Anders Fogh Rasmussen selv gjorde sig til talsmand for for ganske få årtier siden?

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Jeg er altså helt utrolig glad for, at hr. Frank Dahlgaard stillede mig et spørgsmål, som giver mig en kærkommen anledning til at aflive den kanin, som hr. Frank Dahlgaard trak op af hatten her fra morgenstunden. Det skulle være det store nummer her i dag, at han lige tilfældigvis havde nået at læse resumeet fra Det Økonomiske Råds formandskab.

Jeg er meget, meget glad for det resumé, der er sendt ud fra Det Økonomiske Råds formandskab, for det siger nøjagtig det samme, som jeg sagde i min tale, nemlig at der er gevinster ved et euromedlemskab i form af sparede omkostninger, en mulig indsnævring af rentespændet, fjernelse af valutakursudsving over for ØMU-landene og formentlig øget konkurrence. Alt det siger vismændene. Men så føjer de til: Det afgørende i den her sag er ikke økonomien, det afgørende er det politiske.

Det er jo en sag for os politikere, og det var præcis det, jeg understregede i min tale. Det politiske er spørgsmålet om at sikre Danmark indflydelse ved, at vi er med ved det bord, hvor beslutningerne bliver truffet.

Så jeg er helt utrolig glad for dette resumé, hvor også – og det har hr. Frank Dahlgaard jo behændigt vejet udenom at citere – Det Økonomiske Råds formandskab siger, at det forhold, at Danmark i en årrække har kunnet holde en fast kurs over for D-marken, viser, at vi ikke nødvendigvis står med et behov for pengepolitisk at kunne reagere i forbindelse med afvigende konjunkturudvikling.

Med andre ord, det, nejsigerne vil have, nemlig friheden til at devaluere den danske krone, siger vismændene at der overhovedet ikke økonomisk baggrund for. Denne rapport er en